

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

46. De conferentijs & Vicaria communicatione laborum S. Lamberti & S.
Willibrordi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

Sacramenta temerasse: violasse Sanctuarium; profanasse Sacerdotium, confudisse religionem &c. populus cum Clero gemens fremensque in priorē suū pastorē respiciebat: Pipini auctoritatem & auxilium implorant, qui statim missis Legatis ex Stabulaus monasterio quamuis inuitum S. Lambertum educunt ac in Episcopali throno populo applaudēte recollocant anno 691, prout ad dictum annum restitutionem signat Sigebertus. Censeo verò certiozem annum 692, quandoquidem passim scribatur exulasse septennio; imo (vt scribit Ioannes Roberti in vita S. Lamb. cap. 10.) per totum septennium.

DISSERTATIO XLVI.

De conferentijs & Vicaria communicatione laborum S. Lamberti & S. Willibrordi.

L Ambertus iteratò in Episcopalibus functionibus positus, quę Pastoralis officij sunt sedulò resumit, non tantum Tungrensibus suis consulens, verum etiam Taxandris, tum suę diœcesis, ac vicinis fædisima Idolomania obsessis veram Religionem inferre satagit, & agit cum fructu vberē, nequidquam frendētibus in eum Idolomytis. Ab altera parte nihil minus efficit S. Willibrordus in citeriore Frisia, in Taxandris Frisię vicinioribus, vt sunt ager Silueducensis & circumuicina. Lucebant iam Francico orbi duo illa luminaria maiora. Similis studio, propinquus regione erat vtriusque labor. Fama vtriusque Sanctitatis totas prouincias complebat: Epistolares communicationes frequentabantur, commeantium & remeantium narrationes vtrumque in mutuum amorem accendebant, quibus effectum vt in vicarium conspectum ardentissimè anhelarent.

Dum

Dum itaque sic glorioso successu de Diabolo in Taxandrig parte triumphat S. Willibrordus, minor ad maiorem (erat enim Willibrordus annorum 36. Lambertus 57,) Sacerdos ad Episcopum, futurus illustris Confessor ad futurum illustrem Martyrem, Discipulus ad Magistrum, tum ut eius Angelica cōuersatione ac societate frueretur, tum ut cum illo istiuscemodi palestræ gnaro de fide propaganda, medijs ad eandem copiosius illustrandam ceterisque rebus idem negotium concernentibus conferret. Vbi facie ad faciem aspicere, ore ad os loqui licuit, incredibile quali gaudio yterque perfunderetur, qualia exilierint colloquia. Non illis de rebus inutilibus, de impertinentibus, non de bellorum consilijs, de vagis rumoribus, non de diuitijs institutus sermo. Non instructa operosa fercula, non sumptuosi apparatus conuiuiorum, non famulorum equorumque strepitus qualia amant mundani congressus, sed de diuinis laudibus, de erraticis ouibus ad Christi ouile deducendis, de pellendis ignorantiae tenebris quæ miseros animos Frisiorum, Taxandrorum, finitimorumque occupabant, omnis eorum erat ratiocinatio. Diceres S. Paulum Apostolum & Barnabam, Paulum eremitam & S. Antonium conuenisse. Atque hunc puto esse primum congressum istius paris, primamque familiaritatem initam. Nam præter frequentem litterarum reciprocationem sæpius conuenisse, haud eundem inficias, quæ simul breuiter, at graphicè describit coniungitque Ioannes Roberti in S. Lamberto cap. 14. addens: Quin etiam memoriæ proditum esse non contentos colloquia miscere, labores etiam ipsos non raro communicasse, cum Willibrordus Lamberto, & hic illi in gentilium informatione operam tanquam in re sua nauaret. Nec caret hoc additum fundamento. Willibrordum in Episcopatu S. Lamberti diui-

W

ni semina

ni seina verbi sparsisse docemur ex Alcuino. Contra S. Lambertum Frisiæ arua calasse, docemur ex Nicolao referente Lamberti studium laboresque intra Taxandriæ fines non stetisse, sed ad populos finitimos ad vsque Frisones fælici successu fuisse extensos. Euidens quidem istiusce assertionis testimonium nobis deest, attamen conueniens ratio & traditio fidem pariunt. Ratio quidem, nam (omitto feruentem animarum Zelum qui itinera abstracta aut longinqua nesciebat) cum S. Willibrordus nondum Episcopali ordine fungeretur, peraccomoda, si non necessaria, fuit opera S. Lamberti, & quidem vicinissimi in Neophytis confirmandis, Ecclesijs, altaribus, Sacerdotibus consecrandis, eoque magis quod Teisterbantij Frisij Tungrensi Episcopatu collimitanei iam dudum parerent imperio Pipini sub quo & cum quo S. Lambertus agebat. Unde eorum spiritualis cura ad S. Lambertum suo modo pertinebat Episcopatu Ultraiectino nondum constituto, & Willibrordo nondum Episcopo. Traditio est quod teneatur in Teisterbantia (insigni Frisiæ portione) extitisse templum memoriale intraneæ conuersationis & opis S. Lamberti, de quo Ioannes Roberti supra.

Dicti amborum congressus & communicationes ferberunt antequam S. Willibrordus altiolem ordinationem sortiretur. Num vero idem in Episcopali dignitate constitutus Lambertum viderit & inuiserit, suo loco expendetur.

DISSE.